

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

333.32

Hely

Idő

"1920"

Személy

Helyszám

333.329 "1920"

Szerző:

Cím: *Hogy dolgozik a lakáshivatal
"Elnöki Tanácsa"*

Forrás:

Új Nemzedék

Psp.

(Hely)

1920 XI

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Hogy dolgozik a lakáshivatal „Elnöki Tanácsa”

Első cikkünkben csak általánosságban mutatunk rá a lakáshivatalban jelenleg uralkodó rendszer tarthatatlanságára; megírtuk, hogy a bürokratizmus tulteng az „átszervezett” lakáshivatalban, amelynek intézkedései a lakásinség enyhítése helyett valóságosan visszaállítják a városi jóbágy-ságot, mert egyenesen konfiskálják a lakóhely szabad megválasztásának jogát. Ime néhány kirívó eset, a súlyos állítások bizonyítására.

Leopold Elemér dr. ügyvéd, — lakása lévén — ez év tavaszán megnősült, nem is sejtve, hogy ezzel kiszolgáltatja magát az Elnöki Tanács hatáskörének. Házassága után beteges nejevel elutazott és az üdülés tartamára előírás szerint kérte, hogy Felsőerdősor-utca 4., II. 2. sz. lakását a rekvirálás alól mentesítsék. Akinek volt már dolga a lakáshivattal, az természetesen találja, hogy e kérvény benyújtása után az abban megjelölt lakásra egész beteg ember jelentett be igényt és kérte a lakás eirekvirálását.

A lakáshivatal nem utasította el Leopold kérvényét, hanem rekvizíciós tárgyalást tűzött ki, amelyre azonban elfelejtette megidezni Leopoldot, úgy hogy egészen simán odaitélhetette és ki is utalta a lakást — Lengyel lakáshivatali bírónak.

Leopold Elemér tehát megoperált beteg feleségével hajléktalan lett. Ekkor az édesapja, Leopold Lajos háztulajdonos segíteni akart fián; de mivel ő maga is hajléktalan volt —, saját házában felmondott egy lakást, amelyet fiával kívánt megosztani. Ezt a kívánságát formális kérvényben jelentették be a lakáshivatalnak. A határozathozatal, mivel a bölcs és igazságos döntés megfontolást követel, hetekig tartott. Közben a lakás megüresedett és a két Leopold-család be is költözött, abban a hitben, hogy a gyalogjáró igazságosság szerint nem lehet elutasítani a két hajléktalanná tett keresztény család igényét, amelyeknek

egyike a szóbanforgó lakás háztulajdonosa is.

Leopoldék azonban nem ismerik az Elnöki Tanács „elveit”, amelyek „szigorú bírói gyakorlat” szerint igazodnak. Az történt ugyanis, hogy Csekmanek Rezső dr. (a Népbírók pártjának egyik bírója), aki akkoriban már hetek óta volt vagonlakó, és egész sereg rekvizíciós kérvényt nyújtott be az általa fölkeresett és bejelentett lakásokra (ezeket azonban mindig más kapta meg), végre megunt a sok herce-hurcát és magasabb fórumhoz fordult segítségért. Erre aztán 24 óra alatt tényleg kapott is lakást: — megkapta a két Leopold-családot. A Csekmanek-vagon örömben uszott, — de mikor Csekmanek megnézte a lakást és megtudta a tényállást, mint objektív és jogtisztelő, korrekt úri ember, lemondott a részére már megállapított kiköltötési jogról és ismét nyakába vette a várost, hogy új lakást keressen.

De nem minden lakáskereső gondolkodik így, sőt általában csak nagyon elvétve akad közöttük Csekmanek-jellem, és az Elnöki Tanács mindig számít erre, mikor meghozza nevezetes elvi döntéseit. Ime, egy másik tipikus eset.

S. A. műkereskedő, akinek nyílt üzlete van — tehát adóalany — és Budapesten született, megnősült a tavasszal. A Fehérvári-ut 10/12. számú ház egyik négyszobás lakásában kapott albérletet kétszobát a főbérletől. Ezt a bérletet a lakáshivatal is jóváhagyta. Közben a főbérlet elköltözött Bécsbe, de előbb S. A. megszerezte tőle a főbérletet, sőt a háztulajdonos is megadta elhöz a beleegyezését. A könnyelmű és meggondolatlan S. A. sietett folyamodni a lakáshivatalhoz, hogy erősítse meg őt ebben a főbérletben és bejelentette, hogy a négy szobából kettőt albérletbe kíván adni Z. Gy. tengetész-hadnagyának, aki most nősül és — mint régi ismerőse — vele együtt közösen óhajtja használni a könyvét.

A kommun alatt az ilyen egybéköltözéseket mindig jóváhagyták, sőt egyenesen sürgették is, de az Elnöki Tanácsban más a kurzus. Először is — ahogy ez már természetes — a kérvény benyújtása után nyomban egész esomó igénylő jelentkezett, mire a lakáshivatal rekvizíciós tárgyalást tűzött ki — és egyszerűen „igénybe vette” az egész lakást. Most aztán munkába lépett az Elnöki Tanács és — már ismeretes „elvei” alapján — úgy döntött, hogy elvette a főbérletet, sőt az albérletet is a lakásban lakó S. A. tól, de egyetlen egy szobát se ítelt oda Z. Gy. tengetésznek, vagy a többi igénylők közül bármelyiknek, hanem kiutalta egy hirtelen fölkeresett állítólagos vagonlakó századosnak, — még pedig statarialisiter, mert rögtön 3 napos kiköltötési terminust szabott S. A.-nak a lakás kiürítésére. A műkereskedő azóta nejevel együtt a Bristol-szállóban lakik, mert a százados nem akarta átadni neki állítólagos vagonlakását, hogy oda beköltözhesse.

Analóg eset a következő. Egy háromszobás lakás bérelője elhatározta, hogy egyik szobáját átengedi menekült rokonainak, egy házaspárnak. Ám a nobilis szándékból nem lett semmi, mert a lakáshivatal se humanizmust, se rokoni kötelekeket nem ismer, ha „elvek”-ről van szó. Mikor tehát a főbérlet benyújtotta a kérvényt, hogy a lakáshivatal ismerje el és hagyja jóvá az ő megállapodását menekült rokonaival, — a lakáshivatal azonnal igénybe vette a kérdéses szobát és az ügyet — az albérlet kijelölése végett — áttette az Elnöki Tanácshoz. A nyájas olvasó bizonyára kitalálja, hogy ezután mi történt. Az Elnöki Tanács nem a menekült rokon-házaspárnak ítélte oda a szobát, (mely csak a lakás többi szobáim keresztül közelíthető meg), hanem betelepített egy teljesen idegen, négygyermekes házaspárt, fölforgatva a szerencsétlen főbérlet egész háziarendjét, földulva nyugalma és megfosztva őt tervbe vett jótékonyága örömetől.